

JAKE

Tema pärani ja hirmunud silmad jõllitavad minu poole üles, tema keha on tardunult minu oma all. Kuumus, tolm, ümberringi kostev karjumine – kõik see teeb keskendumise peaaegu võimatuks. Aga ma pean keskenduma. Pilgutan kiiresti silmi ja nihutan end, et teda kindlamini kinni hoida, lükates ta enda alla kruusa ja kiviklibu sisse. Ma ei peaks siin olema. Peaksin olema ümbritsevate küngaste taga varjul, kivide ja taimestiku vahel nähtamatu. Tundmatu, märkamatu oht.

Mees, keda vangis hoian, on kõhn ja alatoidetud ning tema silmavalged on kollakad. See ajupestud vördjas on kaks minu relvavenda maha võtnud. Pinev valu õlas meenutab mulle, et ta oleks äärepealt ka minu maha võtnud. Oleksin pidanud positsioonile jääma. Keerasin asja persse. Hulljulge, isekas vajadus nendele perssekeeratud sitapeadele püha põrgu kaela saata on viinud kahe sõduri surmani. Hoopis mina peaksin paar meetrit eemal surnult tolmus lebama. Olen selle ära teeninud.

Tema süda peksab räpase T-särgi õhukese materjali all pööraselt. Tunnen isegi läbi riidekihtide ja kuulivesti, kuidas südametuksed minu rinda taovad. Aga see kuri läige on tema klaasistunud silmades alles, kui ta pomiseb minu poole üles puntra võõrkeelseid sõnu.

Ta palvetab.

Peabki palvetama.

„Põrgus näeme.” Vajutan päästikut ja saadan talle kuuli pähe.

Sööstan higistades ja hingeldades voodis istukile, õhukesed linad kleepuvad mu külge igalt poolt, kus mind puutuvad.

„Putsi,” sosistan, lastes silmadel varahommikuse kumaga kohaneda, kuni näen oma magamistoa panoraamaknast Londoni tintjat siluetti. Kell on kuus hommikul. Tean seda ilma voodikapil olevat kella vaatamatagi ja seda ei ütle mulle mitte ainult tõusev päike. Häirekell minu peas, mis plahvatab igal hommikul samal ajal, on nii koormaks kui ka õnnistuseks.

Jalgu üle voodiääre heites võtan oma telefoni ja mind ei üllata, et mulle pole ei vastamata kõnesid ega sõnumeid.

„Hommikust, maailm,” pomisen seda tagasi öökapile visates, enne kui käsivarred pinges lihaste venitamiseks lae poole sirutan. Lõdvestan õlgu ja tõmban õhku kopsudesse, enne kui rahulikult läbi nina välja hingan. Toetan ettepoole naaldudes käsivarred põlvedele ja vahin üle linna, lükates luupainaja tagasi turvalisse meelenurgakesse, kui ennast aegamisi hingates maha rahustan. Sisse ja välja. Sisse ja välja. Sisse ja välja. Sulen silmad ja tänan võltsi rahu väge. Ma olen selles meister.

Kuid siis tõmbuvad mu lihased jälle üleni pingesse, kui voodi minu all liigub. Käsi vupsab joonelt madratsi alla VP9 järele juba enne, kui mõistus on selleks käsu andnud.

Impulss.

Püstol sihhib minu ärkavat sihtmärki, enne kui silmad fookustadagi jõuavad.

Vaist.

Ma olen jalul, alasti nagu vastsündinu, käsivarred kindlad ja täies pikkuses välja sirutatud. Üheksamillimeetrine käsirelv istub minu haardesse liiga hästi.

„Hmmmmmm.” Minu mõistusesse jõuab tasane nurrumine ja ma märkan oma voodil sirutuvat pikkade alasti jäsemete

pundart. Mõistus viib mu tagasi baari, kuhu eelmisel öhtul maandusin, ja torkan püstoli kiiresti peitu, just õigeks ajaks, enne kui tema silmad lahti võbelevad. Ta naeratab aeglaselt ja sirutab oma saleda, peenikese keha välja, see on kalkuleeritud nüke, et panna minu suu vett jookksma ja riist tahtmisest pakitsema.

Ei vea tal. Mul on mõttes ainult üks asi. Ja tema see ei ole.

„Tule tagasi voodisse,“ sosistab ta, silmitsedes iharalt kogu minu kuue jala nelja tolli pikkust keha, ja tõuseb saleda käsi-varre najale, lõug käele toetumas, pikad sõrmed põse siledat nahka trummeldamas.

Ma ei anna talle tähelepanu, mida ta nõuab. Näen juba ette silmapiiril väga pettunud naist. Sama stseen, teine päev.

Kõnnin minema, tundes seljal pahase pilgu torget. „Palun vabandust, mul on tegemist,“ ütlen otsekoheselt üle õla, andmata talle oma tähelepanu privileegi. Mul ei ole selleks aega. „Võta välja minnes banaani, kui tahad.“ Lähen ümber nurga vannituppa.

Põrandast laeni ulatuvad aknad kahes seinas annavad mulle saja kaheksakümne kraadise vaate linnale, aga ma näen ainult enda otsajäänud nägu peeglis. Ohkan ja toetan käe kraanikausi-servale, panen vee jookksma ja vahin oma haledat peegelpilti. Minu väljanägemine on sama sitt kui enesetunne. Kuradi Jack Daniel's. Minu pihk tõuseb ja pühib üle kareda lõua, samal ajal kui kuulen „Sa oled kuradi sitapea!“, millele järgnevad ilmsed märgid minu vannituppa kukkuvast alasti naisest. Ma ei saa talle vastu vaielda. Ma olen tõesti sitapea. Krussis närvidega kättemaksuhimuline sitapea. Tahaksin, et saaksin lasta rahul ja vaikusel endast üle uhtuda, aga minu elus ei ole mingit rahu. Näen nende nägusid iga kord, kui silmad sulen. Danny. Mike. Nad olid nagu vennad ja isegi neli aastat hiljem tean, et nad on surnud minu pärast. Minu lolluse pärast. Minu isekuse pärast.

Selle käest ei ole pääsu. Ainult tähelepanu kõrvale juhtimine. Mul ei ole muud peale töö, joomise ja seksi. Ja kuna mind praegu kusagile määratud ei ole, on alles jäänud kaks.

Viin väsinud pilgu enda peegelpildist mööda ja avastan, et ta näebki välja sama raevunud, kui ma teadsin teda olevat. Aga seal on ka iha. Tema kikkis rindade tipus on kõvad nibud ja tema vihased silmad ahnitsevad endiselt minu järele. Pööran pea kõrvale ja ootan, kuni tema ablas pilk minu omaga kohtub. Tema huuled paotuvad. Minu riist jääb pehmeks. Isegi hommi-kust kõvadust ei ole.

„Pane uks väljudes kinni,” ütlen kõlatult, andes otsekoheste käsu täiesti ilmetu näoga. Ja siis ma näen seda. Kavatsust.

„Hakkab pihta,” mõtisklen kraanikausist eemale tõmbudes ja ajan end ette valmistades selja sirgu.

Ta sööstab minu poole, käsi hoogu võtmas. „Värdjas!” Ta annab mulle kõrvakiilu. Ja ma lasen tal seda teha, surun hambad risti ja ootan, kuni kipitus üle läheb, enne kui kaela nõksutan ja silmad lahti teen. „Uks on sealpool,” ütlen kätt temast mööda sirutades.

Jääme mõneks hetkeks tõtt vahtima – tema rabatult, tõenäoliselt meenutades seda head keppi, mis ta eelmisel ööl minu käest sai, ja mina osavõtmatult, soovides, et ta teeks juba kiiresti ja käiks välja, et ma saaksin oma päevaga edasi minna.

„Aitäh külalislahkuse eest,” sähvab ta, pöörab viimaks oma paljastel jalgadel ümber ja trambib minema.

Hetke pärast paugatab uks kinni, pannes ümbritsevad seinad löögi jõust vabisema, ja mina pöördun hambaharja võttes peegli juurde tagasi. Puhastan hambad, siis panen lühikesed püksid ja jooksukingad jalga ja põrutan tänavatele.

* * *

Hommi kuõhk on mõnus. Suundun parkidesse, kuuldes Londoni koiduaegseid helisid, hõredat liiklust, linde, teiste jooksvate jalgade latsumist asfaldil. Kõigel sel on rahustav mõju, mida oma päeva heaks alguseks vajan. Kaste püsib veel rohul ja kui mööda rada sprindin, kleepub mu paljale ülakehale niiske udu. Jalad hakkavad tuimaks minema. Nii mulle meeldibki.

Minu fookus püsib ees, suund automaatne, nagu oleksin seda marsruuti miljon korda läbi jooksnud. Tõenäoliselt olengi. Samad näod, peamiselt naised, kõik naeratavad lootusrikkalt, kui mind enda poole punumas näevad, nende seljad lähevad sirgu ja hingamine surutakse järsku millekski ühtlasesarnaseks. Täna võib olla päev, kui ma peatun tervituseks või ehk isegi kingin neile mööda lidudes kiire naeratuse. Nagu ütlesin, suur pettumus. Igaüks neist on vaid järjekordne nägu tähenduseta nägude meres, lihtsalt minu teel ees olevad inimesed. Jooksen kõigist ringiga mööda, keha kokkupõrke vältimiseks automaatselt töös.

Pool tundi hiljem tundub mõistus juba selgem ja higi puhastab organismi alkoholist. See kõik irdub minu kehast jooksu viimase poole miiliga, kuni kopsud hakkavad hapnikuvajadusest põlema.

Tehtud.

Aeglustan tempot ja peatun taevasse vaadates pikkamööda aeglustades Nero kohviku ees. Noogutan endale rahulolevalt. Punktipealt 7.20. Lükkan end uksest sisse, kahman salvräti ja pühin leti poole sammudes laupa. Võtan külmikust möödudes veepudeli, teen selle lahti ja kulistan enne kassasse jõudmist tühjaks. Müüja on selle enne läbi löönud, kui mul on võimalust taskust raha võtta.

„Sinu must kohv on teel,” ütleb ta, heites üle öla kiire kontrolliva pilgu.

„Aitäh,” pomisen tühja veepudelit üle kohviku visates. See maandub täpselt prügikastis. Kui tähelepanu jälle kliendi-teenindajale pööran, on minu must kohv letil.

Iga päev sama. Võtan oma kohvi ja lahkun.

Liiklus tiheneb, kui mööda Berkeley Streeti tagasi lähen ja oma tavaliselt müüjalt ajalehe ostan. Mees ulatab lehe mulle, nägu naerul. „Täna hommikul olete varajane, härra.”

Noogutan ja võtan lehe, poetades talle naelase rahatähe, enne kui pilgu üle esilehe libistan. Kohe, kui pealkirja märkan, tõuseb minu varvastest üles viha.

TÜRGIS PÜHADETULISTAMISE JÄREL 19 SURNUT

„Värdjad.” Neelan vahkviha ja abituse alla ning loen edasi. Evakueeritakse, turiste hoiatatakse sinna reisimise eest. Türgi on lisatud punase tsooni nimekirja. Neil päevil on kogu kuradi maailm punane tsoon. Voldin lehe kokku ja viskan käigu pealt prügikasti. Ma ei tea, miks ma seda endaga teen. Ma ei saa kuidagi aidata. Praegu mitte. Mind ei vajata. Ega taheta. Minu hävituskampaania Afganistanis kandis selle eest hoolt. Relvavendade, sõprade näod hakkavad mõistuse kaitsemüüri maha lõhkuma. Õnnelikud näod. Surnud näod. Pilgutun silmi ja surun mälopildi eemale, enne kui see jõuab ennast kinnitada. Mul on veel üht kuradima kümnemiilist jooksu tarvis.

* * *

Panen dušivee jooksma ja jätan temperatuuri täpselt selliseks, nagu see on. Kibekülmaks. Jäise vee kuulid tabavad mind igast neljast suunast, tagades, et kogu keha saab karistada. Tunne on hea. Ehe. Pea kaldub kuklasse ja veejuga saab ligipääsu mu näole, samal ajal kui ma mõtisklen oma päevase töökoorma üle. Relva puhastada ... sel nädalal neljandat korda. Meile vaadata. Võib-olla Abbiele helistada.

See viimane punkt on olnud nimekirjas iga päev viimased neli aastat. See on endiselt täitmata. Lihtsalt helistada. Anda teada, et ma olen elus. See ongi kõik, mida ta vajab. Kõik, mida ma anda suudan. Kuid ma ei suuda ikkagi minevikku naasta. Mu hingamine aeglustub, pea vajub norgu. Tulistamine, plahvatused, karjed.

Meilid!

Hõõrun oma põski, tõmmates ennast sellega paanikahoo lävelt tagasi, ja võtan dušigeeli. Pean oma päevaga edasi minema. Kui olen ennast pesnud ja endale rätiku piha ümber mässinud, kahman oma tabletid, neelan ühe alla ja vantsin korteri avatud ruumi, panoraamakende alla, kus kirjutuslaud ruumi valitseb. Laskun tohutusse musta nahktooli ja lülitan sülearvuti sisse, vaatan üle linna välja ning lösutan vaikselt mõeldes, kuni arvuti käivitub.

Saada talle lihtsalt sõnum. Anna talle teada, et ma olen endiselt elus. Naeran külmalt endamisi haleda reaalsuse peale. Abbie on ainus inimene planeedil, keda tõenäoliselt huvitab, olen ma elus või mitte. Või ehk enam ei huvitagi. Olen ainult mina. Ei mingit perekonda. Ei mingeid sõpru. Ei mingeid vanemaid.

Sellest hetkest alates, kui mu vanemad Pan Ami lennul number 103 surma said, oli mul üksainus ülesanne. Sõda. Ma olin seitse aastat vana. Ma ei mõistnud õieti, mis juhtus, aga teadsin, et on olemas halbu inimesi ja nad tuleb peatada. Põletav vajadus kurjuse vastu võidelda kasvas, kui vanemaks sain. Minu eest hoolitses vanaema, kuni vanadus temast jagu sai. Siis ei olnud enam kedagi, kes minu pärast muretseks. Sain sõjaväkke astuda ja oma panuse anda. Ükskõik millise, et aidata.

Minu täpsuslaskurivõimet märgati peagi ja mind võeti kadettide hulgast ära. Mulle anti vintpüss. Ma ei vaadanud kunagi tagasi. Sihtisin, lasin, tabasin. Aina uuesti ja iga kord

tundsin, et olen midagi saavutanud. Mitte süüd. Ainult saavutust. Sest maailmas oli üks murettekitav ohtlik vördjas vähem.

Pinn!

Meiliheli tõmbab mu mõtetest välja. „Tere, kaunitar,” ütlen endamisi, kui tema nime ekraanil näen. Loodan järsku ajutist kergendust. Mul pole kaks nädalat töötasa olnud ja ma olen mõistuse kaotamise äärel. Kaks nädalat, kui teha pole midagi muud kui juua, keppida ja kakelda, et mõtteid kummitavatest mälestustest eemal hoida.

Nagu tavaliselt ja Lucindale iseloomulikult on tema kiri lihtne ja otsekohene ... mis on kahtlemata põhjus, miks ta on ainus naine, kes mulle tegelikult meeldib.

Aga minu rahulolev naeratus vajub varsti ära, kui edasi loen.

KLIENT: Trevor Logan – ärimagnaat ja kinnisvaraomanik.

SUBJEKT: Camille Logan – kliendi noorim laps ja ainus tütar.

MISSIOON: Vari

KESTUS: Määramata

VÄÄRTUS: 100 000 naela nädalas.

Naaldun toolis tagasi, sõrmed suu ees püramiidi moodustamas. Sada tonni nädalas? Seal peab mingi konks olema. Varimissioon? Ma pole ammu ühelgi sellisel olnud ja pole kindel, kas see nüüdki hea mõte on, kasvõi ainult sellepärast, et subjekti isa on Trevor Logan – armutu ärimees, kes on teel tippu tallanud laiaks valimatult igäuhe. Olen teda lehtedes näinud, viimati kohtulahingus, kus teda süüdistati alaealise aktsionäri ilmajätmises firmast, mille osakuid ta ostis. Loomulikult ta võitis. Ta võidab alati, ja ajakirjandus toetab seda tõbrast. See mees on talumatult silmakirjalik ja ma ei kujuta ette, et tema kallis tütar on teistsugune. Lucinda oleks pidanud sellega arvestama.

Ta peaks paremini teadma. Ta teab minu minevikku. Õudusi, kõiki rāpaseid piasjasju. Selline töö nõuab pidevat jälgimist, täisvarju. Ja sellisele naisele? Ei. Asi võib lõppeda sellega,

et ma kägistan ta ära ... või veelgi hullem: pidev meeldetuletus ühest teisest naisest, kellel olid samad omadused, võib võimendada mälestuste esilekerkimist.

Kutsun mõtted korrale, enne kui need omasoodu jooksmata hakkavad. Ei. Ma ei saa, isegi sellise raha eest mitte.

„Sa hakkasid mulle juba meeldima, Lucinda,“ ütlen vastust toksides vaikselt.

Ta teab, et mul on raske, kui ei ole millelegi keskenduda. Pärast mitut nädalat joomist ja keppimist ei tule ma enam ainult selle najal toime, kui tööd ei ole, aga saata mulle see pakumine on lauslollus. Kas ta üritab mind tappa? Hakkas juba meili ära saatma, kui Google'i otsinguriba kutsus.

„Persse,“ pobisen, kirjutades paar sõna täitmist anuvasse tühimikku.

Vihkan otsekohe seda, mida näen. Naine – võib-olla kahekümnendate eluaastate keskel – saledate jalgade ja ohtlikult ahvatleva naeratusega. Tema pikad blondid juuksed on sassis ja hooletult üle õla patsi pununud ning ta rüügab aiapeol šampanjat, ümbritsetuna ilastavatest meestest.

Tabasin naelapea pihta. See siin on kõige halvemat sorti naine ja kohe kindlasti ei peaks ma ennast temaga siduma kauemaks, kui mul läheb tema ajude välja keppimisele. Aga kuigi ma peaksin akna sulgema ja Lucindale vastuse ära saatma, avastan, et klõpsan selle asemel lingile *rohkem fotosid*. Vaatan läbi kümneid pilte: mõnel lahkub ta klubist, mõnel on peol, mõnel sammub ostukottide koorma all mööda Londoni tänavat. Peale selle on ka professionaalseid fotoseansse, peamiselt moefirmadele ja -loojatele. Kortsutan kulmu, kui ekraanile ilmub Wikipedia. Raisk, tal on Wikipedia lehekülg või? Ohkan, aga avastan ennast sellegipoolest lingile klõpsamas ja edasi lugemas.

Camille Logan, ärimagnaat Trevor Logani noorim laps ja tuntud pidutseja. Camille sündis 19. juunil 1991. aastal ja õppis Londoni kolledžis lühikest aega moekunsti, kuni jäi silma Elite Models agentuurile. Ta elab Kesk-Londonis ja on aktiivne seltskonnategelane. Romantiliste sidemete hulka kuulub Sebastian Peters, Peters Communicationsi pärija. Camille'il on tüüpilised modellimõõdud: pikkus viis jalga kaheksa tolli, jalgade pikkus kolmkümmend neli tolli, rinnahoidja korv 30C ja vööübermõõt kakskümmend viis tolli. Blondid juuksed, sinised silmad. Pärast rasket lahkuminekut Petersist eelmisel aastal pöördus Camille Priori kliinikusse, et saada võitu kokaiinisõltuvusest. Seejärel on ta jätkanud modellikarjääri ja esindab selliseid tootemarke nagu Karl Lagerfeld, Gucci ja Boss.

Vajun jahmunult tooliseljatoele. „Tema kuradi mõõdud on välja toodud?” Minu mõistus väänleb uskumatuses, kui oma meili juurde naasen ja postskriptumi lisan.

Isegi mitte miljoni eest! Jätan vahele.

Ma ei lisa tänusõna. Lucinda on vist mõistuse kaotanud. Ja lajatan sülearvuti kinni.

* * *

Keerutan klaasis merevaigukarva vedelikku, vaadates oma joogi sujuvat voogamist, kui see klaasi sisemust katab. Mitmes see täna on? Kümnes? Üheteistkümnes? Hingan välja, kallan joogi kurku ja virutan tühja klaasi baariletile. Baarmen täidab selle otsekohe uuesti ja ma noogutan tänutäheks, toetades küünarnukid letile. Olen teadlik pilkudest, mida siinsed naised minu poole saadavad, kõik nad tahavad, et ma pea tõstaksin, et nad saaksid mulle silma jääda. Aga kui ma pööran kellelegi neist isegi vihjamisi tähelepanu, lõpeb see õhtu nii, nagu on viimasel ajal lõppenud suurem osa õhtuid. Keppimine, hüvastijätt ja kõrvakiil. Ja kordus. Täna õhtul ainult jook. Ainult jook.

Minu sõrmenukid kiiluvad ennast silmakoobastesse ja hõõruvad karmilt. Kui ei ole mitte millegagi tähelepanu kõrvale juhtida, ei töötsa ega mõne naisega, keda keppida, on heitlus selle nimel, et hoida meelt ekslemast möödaniku pimedatesse paikadesse, ränk lahing. Mõistuses hakkavad vilkuma näod, näod, mis mind iga päev kummitavad. Plahvatused raputavad aju ja puhkav süda hakkab kiirust koguma.

„Putsi,” sosistan, tõstan pilgu ja avastan, et üks naine laksub üle leti minu poole ripsmeid. Ta on mu piinast ajutine pääsetee, mille ma vastu võtan, aga just siis, kui pukilt tõusen, et tema juurde minna, paneb katkikukkuva klaasi kurdistav heli mind hoopisiki kätt letile sirutama, et end toetada. Kurat, mul on süda kurgus ja mõistus vihiseb palavikuliselt läbi tuttavate stseenide. Purunevad aknad, vaenlase tekitatud plahvatused, hirmukriisked. Üritan veenda ennast rahunema, pilk üle baari ringi sööstmas, et katsuda endale meelde tuletada, kus olen. Baarmen vannub ja ma vaatan sinnapoole ning avastan, et ta põrnitseb enda jalgade ees olevat klaasipuru.

„Hei, nägus poiss.”

Mu silmad sööstavad küljele ja näevad seda baarileti teiset otsast pärit naist, kes võrgutavalt naeratab. Mõte, et võiksin temast kinni krahmata, ta oma korterisse vedada ja teda senikaua keppida, kuni mu süda teisel põhjusel taob, ei rahusta mind maha, nagu peaks.

Ma ei näe tema nägu. Näen ainult oma minevikku. Sellest ei tule midagi välja.

Pistan käe jaki sisetaskusse ja võtan tabletid, keerates baarist välja astudes purgil korki pealt. Ma vajan midagi, millele keskenduda, ja ma vajan seda kiiresti. Mälupildid sagenevad ja tablettide mõjususe väheneb.

Kui asi niimoodi jätkub, võtan endale lõpuks Priory kliinikus Camille Logani toa. Oleksin jälle tagasi seal kus nelja

aasta eest: eksinud, maani täis ja ilma mingi tegevuseta peale pideva enesepiinamise ja õuduste aina uuesti läbielamise. Need ei jäta mind kunagi, aga ma saan neid pisendada. Pean lihtsalt oma isikliku pasa eemale suruma ja nägema Camille Loganit sellena, mis ta on.

Tööots. Fookus ülesandel. Ongi kõik. Muud mul pole.

Võtan telefoni välja ja valin oma eluliini numbri.

„Pidingi sulle just helistama,” ütleb Lucinda tervituseks.

„Logani ots. Ma võtan selle vastu.” Mind ei koti, kes on klient. Naine, laps, kasvõi kuradima ahvipärdik. Ma lihtsalt vajan tööd. Sellest ei saa miski hullem olla.

„Hästi,” vastab ta lihtsalt, tegemata sellest suuremat numbrit. „Tore, et mina ei pea sind järje peale peksma.”

Minu südamel hakkab väheke kergem. „Keegi peab seda tegema,” pomisen.

„Kus sa oled?”

„Chelseas.”

„Kas baaris?”

„Praegu just lahkun.”

„Kellega?”

„Ei kellegagi.”

Ta naerab, nagu ei usuks mind. Mida ta kahtlemata ei teegi. „Maga ennast korralikult välja, Jake. Ja ole homme kell kolm Logan Toweris. Hommikul kantakse sinu kontole üle sada tonni.” Ta lõpetab kõne ja ma suundun koju, mõistus nüüd keskendumas tulevasele tööle ja ei millelegi muule. Ma olen oma turvafirmas parim. Ma ei suurusta. See on raudkindel tõsiasi.

Kui tahad kellegi turvalisust tagada, palkad minu. Minu nimel ei ole kirjas ühtegi eksimust. Kavatsen seda niimoodi ka hoida.

Keskendun ainult ülesandele.

CAMI

„Camille!”

Pöördun tuhinal, kotid koos minuga keerlemas, luues, nagu tean, kujutelma suurest keerukast paberseelikust. Naeratan, kui näen Heatherit, kes kiirustab minu poole, silmad säravad ja elevel. Kangutan käe üles näo juurde, kotid taovad kerkides vastu külgi, ja võtan enne päikeseprillid eest, kui ostude raskus käsivarre alla tagasi rebib.

„Hei!” lõõritan sama suure elevusega. „Kas sa täna tööl ei olegi?”

Heatheri rõõmsale näole ilmub kerge vastikusegrimass, enne kui ta mulle käed ümber heidab. Haardes olevate ostukottide ropu hulga tõttu olen võimetu teda vastu kallistama ja mul ei ole sugugi kahju. Talle meeldib kindlasti see, mida ma talle kohe näitan. „Nad lasid mu lahti,” sülgab ta põlglikult, surudes mind enda vastu.

„Ah sa raisk! Mis juhtus?” küsin, kui ta mu embusest vabastab, läikivad punakaspruunid juuksed üle õla heidab ja oma Chaneli käekotti sätib.

„Teisipäevaõhtu. See juhtuski.” Ta võtab mind käevangu ja hakkab meid mööda Bond Streeti edasi juhtima.

„Aaaa.” Teisipäevaõhtu tulvab minu meelde tagasi. Või see, mida ma teisipäevaõhtust mäletan. Šampanja. Ohtralt, ja mõned küsitavad tantsuliigutused meie lemmikbaaris.

„Jah, aa,” jätkab ta mulle küljelt naeratades. „Jõudsin eile õigeks ajaks tööle, aga ei suutnud mingi hinna eest prompterit lugeda. See oli täiesti hägune.”

Naeran, kujutades ette, kuidas ta kaamerate taha monitoride poole kissitab. „Korrektus on televisiooni otse eetris suht vajalik.”

Ületame tänava ja suundume kohvikusse nagu kirjatuid koju. Mulle on kähku tarvis sidruni-jääteed. „Mis siis nüüd edasi?” küsin, lastes laua juurde jõudes kõigil kottidel nagu tinal oma valutavatest kätest maha kukkuda.

Heather toetab oma kena perse toolile. „Nüüd ma saan meie unistusele keskenduda, Camille!” Tema silmad sädelevad erutatult. „Kas on arenguid?”

„Veel üks investor on huvitatud,” ütlen talle, proovides näida pingevaba. Ma ei ole lubanud endal meie rõivasarja väljalaskmise väljavaatest elevusse sattuda. Mitte enne, kui kindel leping on laual. Selle vea oleme juba teinud. Meil oli pastakas juba punktiirjoone kohal, kui märkasin klauslit, mida läbirääkimistel ei olnud mainitud. Midagi selle kohta, et riideid tehakse kuni teatud suuruseni, mis tähendas põhimõtteliselt seda, et iga naine, kes on veidikenegi kurvikas või kellel on natukenegi perset, ei saa meie moesarja rõivaid kanda. See välistas kokkuleppe, kuna see on minu ja Heatheri jaoks väga oluline. Me tegime selgeks, et meie rõivad peaksid olema kättesaadavad iga suuruse ja kujuga naistele. Investorid ei andnud järele ja meie samuti mitte. „Tundub, et nad on leilis.”

„Päriselt või?” Ta naeratab mulle laialt, hambaid paljastades.

„Päriselt,” kinnitan, suutmata takistada end Heatherile vastu naeratamast, aga ma pabistan väga. Praegu oleme vaid kaks ilusat näolappi, kelle kehad näevad igasugustes riietes head välja. Ma armastan modellitööd, aga mul on tuline kikk tõestada kõigile, isa kaasa arvatud, et ma suudan olla enam kui vaid mannekeen. Tean, et Heather tunneb sama. Kumbki meist ei ole valmis oma unelma pealt kompromisse tegema ja peale selle ei ole me nõus laskma oma isadel end rahastada. Ka

Heatheri isal on nodi. Mitte nii palju nagu minu isal – sellist raha ei ole paljudel, kui *üldse kellelgi* terves Londonis –, aga ta on siiski ropprikas. „Meil on homme mu agendiga kokkusaamine. Tal on meiega mõned asjad läbi rääkida.”

„Tulen kohale!” Ta muigab ja osutab mu kottidele. „Mida sa ostsid, sest Camille Logani ja Heather Porteri moesari ei ole ju veel saadaval? Saad sa ikka aru, et me saame ainult siis enda kaubamärki kanda, kui see saadaval on?”

See mõte tekitab minus põnevust. Kangaste valimine, kavandite väljamõtlemine, mõistlike hindadega kvaliteetsete rõivaesemete loomine. Mood liigub selleks liiga kiiresti, et naised saaksid viimase trendi peale terve varanduse kulutada. „Ainult kleidi Saffroni kahekümne viienda sünnipäeva peoks.” Võtan kotist rahakoti. „Ja Camdenist kanga, mida ma tahan, et sa vaataksid. Sellest saab vapustava kleidi.” Kavand on mul juba peas valmis ja ma kohe tean, et Heatheri rätsepaoskused on selle väärilised. „Jääteed soovid?”

„Jah, palun.” Ta sobrab juba minu kottides, enne kui kohvikusse jõuan. Kuna tunnen veel teisipäevaõhtuse pummelungi järgset roidu ja minu nahk ei ole eriti elujõuline ega pehme, kahman oma jääteele lisaks pudeli vett ja kulistan selle enne kassani jõudmist alla. Ma vajan rohkesti vett ja võib-olla ka näohooldust. Jessas, ma olen kaksikümmend viis ja juba on mul selline tunne, nagu oleks minu tähetund Londoni seltsielu mõttes möödas. „Ma võtan tavalise jäätee ja tavalise sidrunijäätee. Aitäh,” ütlen tüdrukule leti taga, kui rahakotist kümneka võtan. „Aa, ja vesi.”

„Issand jumal,” ahhetab ta, pannes mind paar sammu tagasi astuma. „Sa oled Camille Logan, eks?”

Tunnen, kuidas põsed löövad õhetama, tõstan talle otsa vaatamiseks pilgu ja näen aukartlikku nägu. See on nii meelitav

kui ka piinlik. „Jah,” kinnitan, lootes, et ta ei tee sellest suurt numbrit.

„Sa oled päriselus veelgi täiuslikum!”

„Aitäh.”

„Ma olen nii kade! Sinu elu on täiuslik! Ma armastan sind!”

Nüüd on minu naeratus sunnitud. Täiuslik. Jah, loomulikult, seda see on. Ta on vist seitseteist, kui sedagi. Tal ei ole õrna aimugi. Kellelgi ei ole õrna aimugi minu pidevast võitlusest selle nimel, et keskenduda tulevikule, mitte minevikule, võimutsevast isast, kes üritab minu elu juhtida, ega proovikivist, millega ma Londoni seltsielus, mida valitsevad kokaiin ja šampanja, peaaegu iga päev silmitsi seisan. Need on isiklikud võitlused, mis jäävad minu eraasjaks. Liiga paljudest minu katsumustest on juba kuulutatud tervele maailmale ... ja mu isale. „Sa oled väga armas.” Pingutan, et jääda siiraks, kuigi ta tõepoolest ongi väga armas. Naiivne, kuid armas. „Mu sõber ootab õues. Kas sa palun ...” Noogutan tema taga oleva masina poole, lootes, et minu peen vihje raputab ta sellest staariga kohtumise lummast välja.

„Issand, jah!” Ta sööstab ähmiga tegutsema ja saab minu tellimuse rekordajaga valmis. Jooke mulle uhke näoga kätte andes naaldub ta veidike lähemale. „Ma maksan nende eest. Siis saan öelda, et tegin Camille Loganile joogi välja!”

„Ei, seda sa küll tegema ei peaks.” Raputan pead, keeldudes kategooriliselt tema lahkest žestist. „Mina maksan jookide eest, aga aitäh ikkagi.”

„Ei!” Ta paneb joogid käest ja taganeb haardeulatusest välja, nii et minu kümnekas hõljub meie vahel leti kohal. Ta paneb kindlameelselt käed rinnal risti, iseteadev säde silmis.

Seda lahingut ma veenvate sõnadega ei võida, niisiis kasutan ainsat teist võimalust. Võtan rahakotist välja veel ühe kümneka ja panen seejärel mõlemad letile, enne kui oma joogid üles

korjan ja põgenen. „Nüüd võid inimestele öelda, et Camille Logan ostis *sinule* joogi!” Kuulen veel, kuidas ta rõõmust huilgab, kui õues kõnniteele maandun, jäädes oma kiilkontsadel hädavaevu püsti. Minu leitud vaimustav kangas on Heatheri süles, tema käsi sametise materjali paitamisel peatunud, kui ta vaatab, kuidas ma toolile vajun.

„On kõik korras?” küsib ta kangast uuesti kokku voltides.

„Oli alles naksakas tüdruk.” Ulatan talle jäätee, tema naerab ja koogutab kaela, et kohvikusse sisse näha.

„Heldekene!” kudrutab Heather ja rüüpab pikalt teed. „Nii tore materjal!”

„Uhke, kas pole?” Torgin kõrrega jääd allapoole ja naaldun metalltoolil tagasi, nahk neelamas päiksekiiri. „Ma mõtlen, et pihasse töödeldud ...”

„Täisseeelik.” Laialt naeratades lõpetab Heather lause minu eest.

„Jah!” Sellepärast ma teda armastangi ja sellepärast me olemegi nii täiuslikud äripartnerid. Me oleme oma mõtete ja ideedega sellises kooskõlas. „Nädala lõpuks on mul sulle joonistus valmis.”

„Hakkan kohe pihta.”

„Suurepärane. Ja me peame korraldama külaskäigu selle kangatarnija juurde, kellest sa mulle rääkisid.” Kahman oma päeviku ja keeran lehti. „Järgmisel nädalal?”

„Sobib. Mul ju enam päevatööd tegemist ei ole.”

Naeran. Ta hää l kõlab rusutult. „Ma lasen siis sinul korraldada.” Oma teele pilku heites märkan, et jää sulab kiiresti. Imen pikalt kõrrest, enne kui prillid ette libistan. „Mida sina Saffroni peol kannad?”

Ta naaldub lähemale, ärgitades mind sama tegema. Igaüks, kes pealt vaatab, võiks arvata, et ta teeb teatavaks mingi mah-lase kõlaka. „Mõtlesin, et punast kleiti ja kuldseid kingi.”

„Hea plaan,” annan kärke hinnangu.

„Aga sina?”

„Kas sa siis *selle* koti sisse ei vaadanudki?” küsin kummardudes ja tõmban oma uue kleidi välja.

„See oleks olnud ebaviisakas,” turtsub ta ja tema silmad lähevad kena musta rõivaeset uudistades pärani. „Oh sa, mulle meeldib väga!”

„Mulle ka,” nõustun.

„See on lühike.” Ta liigutab minu poole kulmu ja ma saan kohe pihta.

Kõmupiltnikud.

Kuna fotograafid luusivad ringi enamikul meie peoõhtutel, oleme kõik üdini teadlikud võimalikust kahjust, mida võib teha vale foto, kui see järgmisel nädalal lehes ilmuma peaks. Näiteks kui su kleit kerkib ülespoole ja paljastab veidikene liiga palju reit ja, jumal hoidku selle eest, natuke tselluliiti. Suures plaanis on see tühiasi, olgugi et ärritav. Ajakirjandusel on ka vastikum külg, mis tekitab suuremat kahju, ja paraku olen ma seda omal nahal tunda saanud sel eriti raskel ajal eelmisel aastal, kui mina ja Seb lahku läksime. Ma tean, et isa maksis paljudele ajalehtedele, et nad piltide avaldamise lõpetaksid. Kas siis raha või lubadustega. Kuid kõmulehtedeni tema sidemed ja suhted ei ulatunud. Ja nendes oli minust kaugelt liiga palju pilte.

Judisen meenutades, kui abituna end tundsin, kui süнге oli minu maailm ja kui pettunud ma eneses olin. Seda tegi mulle Sebastian. Vedas mu oma narkohämusse ja peaaegu et hävitas mu. Ta võttis minu raha, kui oli enda oma maha laristanud ja tema vanemad talle selja keerasid; ta arreteeriti rohkem kui üks kord alkoholi ja uimastite mõju all toimunud vägivallapuhangu eest; ja kui tal ei olnud kedagi, kelle peal end välja elada, olin mina alati käepärast. Loodan, et ta ei tule kunagi tagasi

Londonisse. Loodan, et teda ei lasta kunagi taastusravist välja. Ma ei taha teda enam iialgi näha.

„Camille?” Heatheri tasane hääl ehmatab mind ja ma võpatan toolil, üritades keskenduda oma parimale sõbrale. „Kus sa olid?”

„Ei kusagil.” Vaatan oma klaasi ja avastan, et olen selle kahetsustemaal ekslemise käigus tühjaks joonud. Tajun, kuidas Heather mind vaatab, tõenäoliselt kurb naeratus näol, kahtlemata pärast õigele järeldusele jõudmist.

Tõstan pilgu ja kleebin vaevatud naeratus näole ning tema naeratab kohe vastu, küünitades minu käe järele. „Ta on läinud,” sosistab ta kõvasti pigistades.

Noogutan ja hingan end kogudes aeglaselt välja. Heather oli minu kõrval kõigis raskustes, läbinisti ustav. Meedia tõttu teadis maailm minu kokaiinihädast, kuid ei teadnud Sebastiani kombest oma viha minu peal välja elada. See toimus suletud uste taga. Heather pani otsad kokku ja pärast seda, kui olin teda anunud, ei rääkinud ta hingeliselegi. Ajakirjandusraportid andsid juba niigi minu võimutsevale isale lisahoogu, murendades iseseisvust, mille nimel olin nii kõvasti võidelnud. Heather aitas mind õigele rajale tagasi. Me oleme sugulashinged. Parimad lapsepõlvesõbrad. Meie elu iga samm on astunud külg külje kõrval. Loodan, et see ei muutu kunagi. Heather on ainus inimene maa peal, kes teab minu ja Sebastiani suhte üksikasju. Plaanin asja niiviisi ka jätta.

„Igatahes!” Ta laseb minu käest lahti ja plaksutab enda omi. „Tahad Harvey Nic’si minna?”

Minu õlad vajuvad löödult longu. Ma ei sooviks midagi rohkem kui seda, aga ei saa. Ja ma olen sellepärast tige, sest see, mida tegema pean, on palju vähem meeliülendav. Palju, *palju* vähem. „Mu isa kutsus mind.” Teen Heatherile Elvise huult,

mida tuntakse rohkem krussis huulena. „Tegelikult kutsus mind tema isiklik assistent, aga keda huvitab, kuidas ma käsu sain. See tuli, niisiis ma lähen.”

Ta krimpsutab nägu. „Kas ta üritab sind jälle sundida mõne igava äripartneriga kohtingule minema?”

Minu näole tekib samasugune ilme nagu Heatheril, kui mõte läheb isa arusaamale minu jaoks loodud kaasast. Rikkast. Nad on alati rikkad. Ja surmigavad.

Tõusen ja korjan kotid kokku, kummardudes Heatherit põsele suudlema. „Ennem torkan endale tulise ahjuroobi silma. Tahad kuhugi küüti?”

Ta surub oma põse minu huulte vastu. „Ei, ma saan Saffroniga kokku. Ta peab endale sünnipäevaks riietuse otsima.”

Pomisen pahaselt, soovides, et saaksin nendega ühineda, ja suundun mööda tänavat parkimisplatsi poole oma C63 järele. Kogu tee Logan Towerisse üritan meeletult jõudu koguda, et isaga „kohtumine” üle elada.

Mis tähendab põhimõtteliselt, et mul on minu põikpea kindlalt õlgadel.